

Обшуки у приміщенні
Кременчуцької
РВА: слідчі шукали
документи, яких
існувати не може

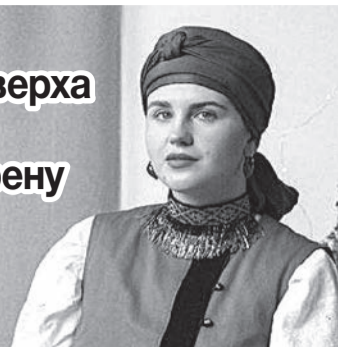
Стор. 3

Мільйони готівки,
авто та годинник: що
задекларував народний
депутат від Кременчука
Юрій Шаповалов

Стор. 5

Амбасадорка всього
українського Софія Безверха
розповіла про «лагідну
українізацію» та спотворену
історію Кременчука

Стор. 7

Кременчуцький

ТелеграфЪ

www.telegraf.in.ua | 11 січня 2024 року | №16 (1241) | Не для продажу. Розповсюджується безкоштовно.

Кременчук засипало снігом

З неділі на понеділок Полтавщину накрила
негода. Протягом доби йшов сніг, у зв'язку з
чим учням Кременчука навіть продовжили
канікули. Діти найбільше раділи можливості
погратися у сніжку та покататися на санчатах.

На дорогах обійшлося
без масових аварій
– снігоприбиральна
техніка працювала
цілодобово, хоча все
одно було слизько.

Громадський
транспорт ходив за
графіком – жодних
скасвань не було.

Зимова погода протримається тиждень,
а потім на нас знову чекає потепління.

Водохреща попри заборону: у Кременчуці відбулася Хресна хода та масові купання

Цьогоріч уперше саме 6 січня за новоюліанським календарем
віряни відзначили Водохреща. Масові купання відбувалися у двох
облаштованих місцях — у районі пристані річкового вокзалу та в селі
Потоки, біля Вознесенської церкви

Попри заборону на проведення масових заходів,
яку оприлюднила Кременчуцька військова адміністрація,
святкування Водохреща церковники не скасували.
Віряни та служителі ПЦУ пройшли ходою від
Свято-Миколаївського собору до річкового вокзалу в
супроводі поліції. Там протоієрей Володимир Макогон
прочитав молитву та освятив воду.

– Йорданська вода набуває цілющих властивостей,
віруючі можуть використовувати її для
зцілення, а також для освячення та очищення житла,
– розповів вірянам Володимир Макогон.

Кременчужани підтримали добру народну традицію
купання у водах Дніпра. Хтось занурюється
щороку, а є й такі, хто ризикнув зайти у холодну січневу
воду вперше.

– Я купаюся вже традиційно щороку. Люблю ці
відчуття, коли пірнаєш у холодну воду. Не моржую, а
просто підтримую нашу народну традицію. Хоча й не
вірю у якусь цілющість води у цей день, але ж скільки
купаюся, ще жодного разу не захворіла, — каже Наталя.

А ось кременчужанин Влад прийшов з онукою
подивитися на відчайдухів. Чоловік каже, що перейнявся
загальною атмосферою і вирішив вперше у
своєму житті пірнути у воду.

– Подивився, як усі занурюються, і сам вирішив
спробувати. Відчуття круті. Всім рекомендую наважитися
вперше. Тілу зовсім не холодно, — розповідає Влад.

Місця для масових купань облаштували наметами,
в яких можна було перевдягтися. Також чергувала
поліція, «швидка», рятувальники.

Роксолана ЖУКОВА

ВООЗ закликає світ повернутися до маскового режиму

Пов'язано це з тим, що захворювання на COVID-19 починає набирати нових обертів

Про це пише генеральний директор ВООЗ Тедрос Гебреесус.

— Захворювання дихальних шляхів, спричинені COVID-19, грипом, гострими респіраторними вірусними інфекціями та іншими патогенами, зростають у багатьох країнах протягом кількох тижнів. Тому очікується, що така ж тенденція триватиме після зимових свят, — зазначає Гебреесус.

Очілює ВООЗ наголошує, що поширення інфекції у період зимових свят спричинене активними поїздками людей та зустрічами у зачинених приміщеннях. Такі умови сприяють швидкому розповсюдженню вірусів. Тож уже незабаром статистика із захворюваності підскочить до нових піків.

Він також нагадав про такі засоби захисту від захворювання, як маски, вакцинація та тестування, і порекомендував повернутися до маскового режиму.

На початку грудня Міністерство охорони здоров'я повідомляло, що в Україні щотижня госпіталізують у середньому до 4200 пацієнтів із гострими респіраторними вірусними інфекціями. Приблизно третина з них — із симптомами коронавірусу, але статистика щотижня зростає.

Яна ГУДЗЬ

Кременчуцьку волонтерку відзначили нагрудним знаком «За сприяння війську»

Наказом Головнокомандувача Збройних Сил України від 22 грудня 2023 року № 3070 кременчуцьку волонтерку Марину Шляпіну відзначили почесним нагрудним знаком «За сприяння війську».

Про це волонтерка повідомила на своїй сторінці у Фейсбуці.

«У мене навіть подих перехоплює...

Дуже, дуже приємно. Це неймовірна відзнака нашої з вами майже десятирічної праці. Це подяка кожному з вас, мої любі Люди. Дякую за довіру, за підтримку, за допомогу всім підписникам, друзям. Щиро дякую», — йдеться у дописі.

Шляпіна — голова громадської організації «Шлях до людей», яка займається плетінням маскувальних сіток для військових, її волонтери багато допомагають жителям звільнених районів Херсонщини та Донеччини.

Дарія ЗГУРА

Воїни СВІТЛА

Воїни Кременчуччини загинули, захищаючи Україну

Сергій Биченко

1 січня поблизу населеного пункту Синьківка Куп'янського району Харківської області загинув житель с. Білецьківка Сергій Миколайович БИЧЕНКО (10 лютого 1980 року народження). Сергій мужньо виконав військовий обов'язок в бою за Україну, її свободу і незалежність,

Висловлюємо глибокі співчуття родині загиблого.

Євгеній Довгий

На російсько-українській війні загинув військовий із Горішніх Плавнів Євгеній Довгий (5 лютого 1990 року народження), працівник Ferrexpro. Про загибель мешканця Кременчуцького району повідомила родичка Тетяна Ковпак.

Навчався Євген у Горішньоплавнівській загальноосвітній школі I-III ступенів № 2.

У військового залишився неповнолітній син.

Олег Коцур

Кременчуцький район втратив ще одного захисника України. 5 січня раптово помер житель села Старий Хутір — Олег Васильович Коцур. Про це повідомляє пресслужба Другого відділу Кременчуцького ТЦК та СП.

Олег Коцур з квітня 2014 до березня 2015 року проходив військову службу за мобілізацією, брав участь у бойових діях. 18 січня 2023 року Олег Васильович знову був мобілізований. Служив у 37 окремії бригаді морської піхоти на посаді водія відділення морської піхоти.

Кременчук попрощався з баскетболістом та тренером Віктором Кобзистим

Минулого вівторка у Свято-Миколаївському соборі відслужили заупокійну панахиду за баскетболістом та тренером Віктором Кобзистим. Чоловіку було 44 роки. Загинув спортсмен 29 грудня від влучання російської ракети у будинок у Львові. На прощання прийшло чимало містян, які добре знали Віктора особисто

Віктор Кобзистий грав за збірну України на Чемпіонаті Європи у 2001 та 2005 роках. Був у складі баскетбольних клубів «Нафтохімік» (Кременчук), ЦСКА-Ріко Київ, «Азовмаш» (Маріуполь), «Дніпро» та «Будівельник» Київ. Чемпіон України (2011), віцечемпіон України (2010), учасник двох Універсіад (2003, 2005). Влітку 2011 року завершив спортивну кар'єру та став тренером.

Працював асистентом головного тренера київського «Будівельника», головним тренером кам'янського «Дніпро-АЗОТа». Був президентом баскетбольного клубу «Кремінь». У цьому сезоні повернувся до тренерської роботи, очоливши столичне «Динамо» в жіночій Суперлізі. Залишив посаду у середині листопада. Згодом Віктор Кобзистий переїхав до Львова, де працював як баскетбольний функціонер.

Директорка Обласного коледжу «Кременчуцька гуманітарно-технічна академія імені А. С. Макаренка» Леся Крупіна розповідала, Віктор хоч і навчався на вчителя молодших класів, втім ніколи не полишав мрії стати відомим спортсменом.

— Він навчався у нашому закладі. Це було тоді, коли ще не було відділення фізичного виховання. Він поєднував навчання та своє захоплення спортом. Навчався на відділенні початкової освіти. Він був сумлінним та стараним студентом. Мав спортивну мету, впевнено до неї йшов. Світла людина, — каже директорка коледжу.

Про людяність хлопця за часів навчання розповідає його класна керівниця Тетяна Ярова. Жінка, не стримуючи сліз, запевняє, що до Віктора завжди тягнулися діти.

З Віктором Кобзистим прийшли попрощатися і його друзі по спортивній кар'єрі. Журналіст Олександр Моторний зіграв не один баскетбольний матч із товаришем. Чоловік розповідає, планували зустрітися великою спор-

ФОТО: АРТЕМ КОВАЛЕНКО

тивною компанією. Досі телефон «пам'ятає» дзвінок від Віктора. Розмовляли друзі востаннє за три дні до його загибелі.

Тренер Віктора Кобзистого констатує — війна знищила кращого з людей, талановитого та завзятого спортсмена.

— Прекрасний гравець, прекрасна людина. Це велика втрата. Хлопець умів усе — в 15 років виходив на майданчик у складі команди майстрів. Одразу отримав звання кандидата у майстри спорту. Війна знищила його. Дуже шкода. Його головний вчитель, наставник телефонував мені з Самари і просто плакав, — каже Анатолій Івакін.

Окрім кар'єри баскетбольної, Віктор Кобзистий був директором Кременчуцької дитячо-юнацької спортивної школи № 2. Але у 2020 році через корупційний скандал з приводу подвійної оплати будівельних робіт Віктора Кобзистого звільнили. Тоді вихованці школи та викладачі виходили на мітинги на підтримку директора. Віктор Кобзистий позивався до управління спорту. У 2021 році Автозаводський суд поновив директора на посаді, та зобов'язав стягнути середню заробітну плату за час вимушеного прогулу, виплатити йому компенсацію за завдану моральну шкоду. Згодом ДЮСШ № 2, де Віктор Кобзистий працював керівником, реорганізували.

Поховали Віктора Кобзистого на Свіштовському кладовищі.

Роксолана ЖУКОВА

Наприкінці серпня у школах Полтавщини почнуть працювати офіцери безпеки

Уже наприкінці серпня у школах Полтавщини почнуть працювати офіцери безпеки

Про це на спільній нараді з представниками органів управління освітою громад області та Управлінням поліції охорони повідомив директор Департаменту освіти і науки Полтавської обласної адміністрації Євген Кончаковський.

— У деяких закладах це може статися й раніше. Школи укладатимуть угоди з поліцією охорони та місцевими громадами. Щойно у громад буде мож-

ливість забезпечити заклади освіти офіцерами — вони одразу ж почнуть працювати, — коментує Кончаковський.

До посадових обов'язків офіцерів входить створення безпечного середовища у школах, недопущення сторонніх осіб у заклади, комунікація з адміністрацією школи та батьківськими комітетами, донесення рекомендацій з необхідних заходів безпеки, захист дітей.

Протягом 2024-2025 років в Україні усі заклади загальної середньої освіти мають бути під охороною поліції. Правоохоронці матимуть спеціальні засоби та екіпірування: металодетектори, бодікамери та планшети.

Яна ГУДЗЬ

Склад «пакунка малюка» переглянуто з урахуванням побажань батьків

У 2024 році змінено вміст «пакунка малюка» з урахуванням побажань батьків та думок експертів. У ньому збільшили кількість товарів, які мають попит. Вартість бебі-боксу зросла до 7 689 гривень

пертої думки не тільки працівників Мінсоцполітики, а й фахівців інших міністерств, із залученням батьків немовлят, представників ЮНІСЕФ.

У 2024 році змінено вміст «пакунка малюка» з урахуванням побажань батьків та думок експертів. У ньому збільшили кількість товарів, які мають попит. Наприклад, багаторазові вологостійкі пелюшки, теплий одяг для немовлят. Також збільшено розмір пледа-ковдри для зручнішого використання. Натомість зменшено кількість одягу найменшого розміру, з якого малюта швидко виростають (бодіки, штанці-повзункі).

Окрім того, вартість бебі-бокса зросла до 7 689 гривень.

Замість «пакунка малюка» батьки також можуть обрати грошову компенсацію.

Право на «пакунка малюка» мають також і усиновлювачі, опікуни, прийомні батьки, батьки-вихователі або патронатні вихователі, іноземці та особи без громадянства, які перебувають на території України на законних підставах, а також особи, яких визнано в Україні біженцями або особами, які потребують додаткового захисту, що народили дитину.

Яна ГУДЗЬ

Головна редакторка:

Леся Лазоренко

Верстка:

Анатолій Василенко

Газета є членом
Української асоціації видавців
періодичної преси

E-mail відділу новин:
telegraf.in.ua@gmail.com

Адреса редакції
та видавця:

39600, Кременчук,
вул. Шевченка, 50а
Тел. (0536) 74-35-73
(068) 640-44-48

Номер (спільний випуск) підписано до друку 10.01.2024р.

Видруковано у ТОВ «АСМ» м. Полтава,
пр. Перспективний, 6, тел. (05322) 2-57-69

e-mail: tovasm@smail.ru

Замовлення № 13079. Наклад 1000 прим.

Свідчення про реєстрацію серія ПЛ № 951-208ПР від 24.05.2011р.

Засновник — ПП С.В. Кулясов

Видавець — ПП «Видавничий дім «Приватна газета»

Відповідальність за зміст публікацій несе автор. Листування з читачами — на сторінках газети. Редакція може не поділяти думку автора публікації. Рукописи не повертаються. Використання матеріалів і новин «Кременчуцького Телеграфу» дозволяється тільки при письмовому дозволі редакції. Всі права захищені. За порушення авторських прав Законодавством передбачена відповідальність.

Обшуки у приміщенні Кременчуцької РВА

Слідчі шукали документи, яких існувати не може

У приміщенні Кременчуцької районної військової адміністрації та деяких інших приміщеннях райради минулого тижня проводилися обшуки. Проводило їх Управління стратегічних розробок спільно зі Слідчим управлінням поліції Полтавщини

Про це розповів начальник Кременчуцької РВА Олег Леднік.

— Шукали неіснуючі документи — рішення сесій військової адміністрації. Шукали кошториси, за якими ми нібито передавали із загального і спеціального фондів грошові кошти для закладів комунальної форми власності територіальних громад. Щоб ви розуміли — військова адміністрація не є розпорядником бюджетних коштів і ніколи не виділяла ніяких коштів територіальним громадам. У тому числі й комунальним підприємствам... А тому усі підстави для проведення обшуків були надумані й дехто просто ввів суд в оману (обшуки можуть проводитися за ухвалою слідчого судді — ред.), — пояснив керівник РВА.

На питання журналістки, чи може Кременчуцька РВА проводити сесії, Олег Леднік відповів, що військова адміністрація не має таких повноважень, а усі рішення приймаються розпорядженнями начальника РВА.

— Сесії проводять виключно ради. Це міська рада, районна рада, обласна рада. Тільки вони мають такі повноваження, — зауважив Олег Леднік.

На уточнювальне питання, що слідчі шукали саме «рішення сесій» та чи це не обмовка, керівник РВА зауважив, що «так було записано в ухвалі суду» на проведення обшуку.

— Є певні припущення... Для когось війна вже закінчилася і деякі люди хочуть усе повернути в політичну площину. Не секрет, скільки подань на моє звільнення деякі народні обранці вже направляли. Краще б допомагали ворога виганяти з країни, — зазначив Олег Леднік, натякаючи на замовний характер проведення обшуків.

Він також додав, що обшук проводився без порушень і за присутності понятих.

— Понятими були працівники кременчуцького КП «Муніципальна варта». Люди досвідчені й вели вони себе цивілізовано, — зауважив очільник РВА.

Тож, із пояснень начальника Кременчуцької РВА Олега Ледніка виходить, що слідчі за ухвалою суду проводили обшук, намагаючись знайти не просто неіснуючі документи, а документи, яких в принципі не може існувати.

Віктор КРУК

На Полтавщині у побутових боржників відключатимуть електроенергію

Відтепер у побутових боржників вимикатимуть електроенергію за несплату комунальних послуг

Інформація про це розміщена на сайті акціонерного товариства «Полтаваобленерго».

Набула чинності постанов Кабміну, згідно з якою підприємства мають право припиняти надання послуг з електропостачання побутовим споживачам, які заборгували за електроенергію у регіонах, де не ведуться воєнні дії та які не окуповані.

Тому на Полтавщині Товариство з обмеженою відповідальністю «Полтаваенергозбут» ініціюватиме відключення електроенергії у побутових боржників.

Підприємство радить споживачам перевірити, чи немає у них заборгованості за електроенергію. А у разі її наявності — сплатити борг у найкоротші терміни.

Українці почали отримувати третю платіжку за газ

Вже у п'ятницю, 5 січня, кременчужани, як і всі українці, почали отримувати третю платіжку за газ

Про це повідомили у пресслужбі Національної комісії, що здійснює державне регулювання у сферах енергетики та комунальних послуг (НКРЕКП).

Ця платіжка міститиме вартість послуг з обслуговування внутрішньобудинкових систем. Зокрема, це техогляд газопроводів, перевірка на герметичність, перевірка на наявність тяги в димових та вентиляційних каналах, справність сигналізаторів загазованості тощо.

Розмір платежу становитиме в середньому близько 25-65 гривень на місяць. Платіжка залежить від будинку.

Також до 5 січня 2024 року оператори ГРМ на своїх сайтах мали розмістити вартість техобслуговування для кожного багатоповерхового будинку, а також графік проведення техоглядів.

Дарія ЗГУРА

Коли кременчуцьким батькам записувати майбутніх першокласників до школи

З 1 березня до 31 травня 2024 року кременчуцьким батькам, чії діти цього року йтимуть до першого класу, необхідно буде зареєструвати своїх дітей на навчання у школах

Про це інформує пресслужба Кременчуцької міської ради.

Рішення про це було ухвалено на засіданні виконавчого комітету Кременчуцької міської ради 30 листопада 2023 року.

Батькам необхідно буде зареєструвати майбутніх першокласників у базі електронної системи зарахування дітей до першого класу «Україна. ІСГО» (Інформаційна система управління освітою).

Під час реєстрації батькам буде доступна інструкція для правильного виконання усіх дій, яка знаходиться на сайті у розділі «Підтримка».

З 1 червня заклади загальної середньої освіти почнуть формувати списки дітей на навчання та зараховуватимуть дітей до 1 класу.

Яна ГУДЗЬ

Цьогоріч у Кременчуці першим на світ з'явився хлопчик

Загалом, у перший день Нового року народилося троє немовлят. Двоє з них — у Кременчуцькому перинатальному центрі, ще один малюк — у Крюківському

Тимур народився у Кременчуцькому перинатальному центрі 1 січня, о 00.02. Мама хлопчика, Анна, розповідає, не очікувала, що доведеться народжувати у новорічну ніч. Проживає родина у селі Василівка Кременчуцького району.

— Це було неочікувано, але і я, і дитина почувалися добре. Народився Тимур зростом 50 сантиметрів, з вагою 3 кг 470 грамів. Тепер у нас завжди на Новий рік буде подвійне свято, — каже Аліна.

Родина Римми та Віктора Гужви довго чекала на народження другої доньки. Лікарі ставили термін - 8 січня, втім, дівчинка, яку назвали Вікторією, вирішила інакше.

— Народилася донька, зростом 50 см та вагою 2 кг 900 грамів. Ми на неї

довго чекали. Нашій старшій донці 10 років, вона теж чекала на сестричку. Назвали Вікторією, тепер чекаємо разом на Перемогу, — кажуть батьки.

У пологовому відділенні міської лікарні «Правобережна» першим на світ з'явився хлопчик із вагою 3 кг 100 грамів та зростом 53 см. Назвали малюка Данилом.

Як стало відомо журналістам, батько малюка захищає Україну в лавах ЗСУ, втім, щасливу подію — народження сина — йому вдалося розділити з дружиною. Його сім'я проживає у Козельщині Кременчуцького району.

Міський голова Віталій Малецький вручив новонародженому батькам сертифікати від міста на 8 тисяч гривень.

Головний лікар Кременчуцького перинатального центру Радомир Сербін розповів, що за 2023 рік у нашому місті народилося 1157 дітей, що на 23% менше, ніж у 2022 році. Така тенденція притаманна всій Україні, втім, нині кількість вагітних знову зростає.

— З моменту повномасштабного вторгнення народжуваність у нас зменшилася на 36%, так і по Україні. Але кількість вагітних, які зараз стають на облік, приблизно на довоєнному рівні. За два роки війни на 2,5 тисячі пологів — 53 дітей народилося у сховищі, — каже головлікар.

Зарплату медикам надає НСЗУ

У Кременчуці більшість медичних закладів покривають виплати зарплати співробітникам самостійно, розповів міський голова Віталій Малецький

Мер міста каже, у грудні муніципальної надбавки не було, окрім стоматології та невеликих підрозділів.

— Коштів НСЗУ, які йдуть на зарплату, вистачає. На цей рік по зарплаті на медичну галузь ми передбачаємо мінімальні суми. Це по ургентних лікарнях, які працюватимуть. Це лікарня інтенсивного лікування «Кременчуцька»,

шкірно-венерологічний диспансер, по дитячій стоматології повністю закриваємо зарплати, бо там, на жаль, немає фінансування НСЗУ, — каже Малецький.

Усім іншим лікарням мер радить ефективніше працювати з Національною службою здоров'я України.

— По всіх інших лікарнях поставлено завдання ефективніше пра-

цювати з національною службою, закривати якомога більше пакетів. Наприклад, пологовий із цим добре справляється. По деяких лікарнях є питання, — підсумував міський голова.

Роксолана ЖУКОВА

СТАЛО ВІДОМО, ЩО...

... у Кременчуцькому перинатальному центрі запрацювало «вікно життя». Породіллі, для яких вагітність чи народження немовляти були небажаними, тепер зможуть анонімно залишити дитину у пологовому, без притягнення до кримінальної відповідальності. «Вікно життя» функціонуватиме цілодобово та без вихідних. Там є все обладнання для первинної реанімації, ваги, одяг. При відкритті віконця спрацює дзвінок та сигналізація, яка розташована в реанімації. Співробітники спускаються й забирають дитину. Для зручності жінок, розташували «вікно життя» біля центрального входу у пологовий

... кременчуцька станція переливання крові потребує донорів трьох груп. Загалом, існує гостра потреба в таких групах крові: III (+), II (-) та IV (-). Якщо хочете стати донором, пам'ятайте: напередодні не можна їсти жирного, смаженого, копченого, соленого; за 48 годин до процедури не пити алкоголь; за дві години не палити. У медзакладі просять людей не приходити натщесерце, щоб не стало зле. Здати кров можна з понеділка по п'ятницю, з 8.00 до 13.00, на вулиці Івана Мазепи, 8. З собою мати паспорт та ідентифікаційний код. Детальна інформація за номером телефону: 067-326-26-62.

... кременчуцькі пенсіонери можуть отримати енергозберігальні лампочки. З 4 січня пенсіонери можуть отримати п'ять нових енергозберігальних лампочок у відділеннях Укрпошти. Інформація про це розміщена на Урядовому порталі. Цього разу не обов'язково одразу мати із собою п'ять старих лампочок. Проте їх необхідно буде принести до відділення Укрпошти протягом місяця з моменту отримання нових.

Жити, любити і куховарити

Історія дівчини з Горішніх Плавнів, яка знається на дивах

Бути кухарем Вероніка Шлендик прагнула з дитинства і впевнено йшла до своєї мети, попри обставини. Історія Вероніки — це історія про мрію, яка стала реальністю завдяки наполегливій праці

Ця тендітна 30-річна дівчина брала участь у телепроекті «Майстер-шеф», була шеф-кухарем ресторану в Одесі, відкривала нові ресторани по всій Україні, навчалася пекарської справи у Франції. Зараз вона працює у волонтерському проєкті в Братиславі, який має на меті познайомити словаків з українською культурою та традиціями й показати, наскільки близькими є наші народи

Перший дотик до дива

За словами Вероніки, в кухарську справу вона захопилася з дитинства:

— Пам'ятаю, як бабуся випікала хліб. Це було чарівно! В нашій родині троє дітей, тож у домі постійно стояв галас. Але коли вона пекла, ми затихали. Бабуся казала, що хліб — це святе, тож навкруги має бути тихо і спокійно. Вона ніколи не пускала нас на кухню, казала: «Ні, не можна, там твориться диво!». Вперше бабуся запросила мене на кухню, коли мені було дев'ять років, пам'ятаю цей день, як зараз. Саме тоді я й вирішила, що стану кухарем.

Але в житті не буває прямих шляхів. Дівчина пішла вчитися на маляра-штукатур, жила тимчасовими заробітками, аж поки не знайшла роботу офіціантки в місцевому кафе. Одного дня в закладі звільнився кухар, а оскільки усі знали про те, як Вероніка любить готувати, посаду запропонували їй.

Тоді вона й почала дивитися кулінарне шоу «Майстер-шеф» на СТБ, де й знаходила натхнення для приготування нових страв.

За лаштунками телевізійного шоу

Одного дня бойфренд запропонував їй заповнити анкету і взяти участь у кастингу. Власне, на кастинги дівчина ходила тричі. І лише коли розповіла про те, що виросла з бабусяю, що виховує молодших брата і сестру, адже мати покинула їх ще малими, вдалося потрапити на шоу.

— **Досі пам'ятаю ті неймовірні емоції.** Ніхто не вірив у мене, але ж я змогла! У цю мить остаточно зрозуміла, що кухня — це моє. На жаль, я не пройшла до фіналу, але то був неймовірний досвід, — згадує Вероніка.

Проте, вона увійшла до двадцятки краших, багато чого навчилася і познайомилася з прекрасними людьми, які згодом зіграли не останню роль у житті дівчини. І до Франції вона теж потрапила!

Шеф-кухар одеського ресторану

Незадовго до чергового дня народження Вероніки померла її бабуся. За словами дівчини, для неї немов весь світ завмер. Цілковита розгубленість, розпач, депресія. І квитки до Одеси, які купила ще давно, коли планувала святкувати. Вероніка не хотіла

їхати, але брат наполіг — відчував, що їй потрібно відволіктися.

В Одесі вона випадково зустріла друга Михайла, фіналіста «Майстер-Шеф». Колись, після шоу, вони разом із переможцем працювали над стріт-фуд проєктом, метою якого було довести, що вулична їжа може бути не лише смачною, а й корисною. А тепер Михайло був шефом на кухні відомого в місті ресторану. Це була чудова можливість переключитися, тож дівчина запитала, чи немає для неї роботи. Робота була. Так вона почала працювати на кухні в Одесі, згодом стала су-шефом, а потім і шеф-кухарем. Коли власник вирішив розширити мережу, саме вона відкривала нові заклади у Харкові, Києві, Дніпрі.

Але одного разу Вероніка повернулася з відрядження і побачила, що на кухні працює інший шеф. Це неабияк обурило її, тож вона написала заяву на звільнення.

Франція: мрії та реальність

Коли почалася війна, Вероніка виїхала до Франції. Вона завжди вважала цю країну Меккою кулінарії, тож здивувалася, коли дізналась, що їжу часто готують із напівфабрикатів. Але було й те, що, навпаки, приємно вразило:

— **Для французів випічка — це святе.** Тут я навчилася робити справжні багети, круасани, різноманітні десерти. І якщо в пекарні після 12 ранку не продали увесь товар, його віддають людям задарма. Як на мене, це дуже правильно. Я мрію колись відкрити власну пекарню в Україні, і там обов'язково буде таке правило. Бо хліб — це диво, і воно має бути для людей!

Попри новий досвід і безцінні знання, працювати на кухні у Франції було зовсім нелегко. Шість днів на тиждень по 14 годин

— часто Вероніка навіть не їхала додому після закриття закладу, а засинала просто в порожньому залі. Тому через три місяці вирішила переїхати до Словаччини.

Нова країна — нові проєкти

У Братиславі Вероніка поки що не змогла влаштуватися працювати на кухню. Проте не полишає улюбленої справи. Подруга Ольга Журба запропонувала взяти участь у волонтерському проєкті, метою якого є ознайомлення словаків з українською культурою — зокрема й через їжу.

— **У наших народів багато спільного,** — каже Вероніка, — це відчувається в усіх сферах. Навіть мова у нас схожа, що вже казати про їжу! Приміром, словацькі піроги — це наші вареники, словацькі галушки теж такі самі, але тут полюбують із бринзою, а в Україні — зі шкварками. Нещодавно ми влаштували вечерю, де були словацькі й українські дівчата, окрім смачних страв ми презентували й український хенд-мейд, вишивку.

Перша така вечеря відбулася на лісовій галявині, де гості могли не лише скуштувати смачні страви, а й знайти нових друзів. Окрім того, вдалося зібрати чимало коштів, за які організатори купили продукти для переселенців в Україні. Вероніка каже, що загалом словаки радо допомагають українцям. Її брат зараз служить у ЗСУ, він бойовий медик в «Азові», і коли вона розповідає про нього словацьким друзям, вони завжди питають, чим можуть допомогти.

Вероніка мріє про те, як після перемоги повернеться на Батьківщину і поділитися з українцями здобутим за кордоном досвідом та новими рецептами.

Тамара ЗІНЧЕНКО, за матеріалами видання The Slovak Spectator

Як жителі вулиці Іллі Третяка бережуть пам'ять про нього

Колишня вулиця Панфілова, що у Соснівці, Кременчуцького району, нині має ім'я загиблого захисника України Іллі Третяка. Тут безліч символів, які нагадують про хлопця, його дитинство та юність

Своїм коштом жителі вулиці збудували дитячий майданчик, встановили сучасну систему освітлення, автополив висаджених дерев. До новорічних свят її прикрасили дитячими малюнками, серед них і перші листи та малюнки загиблого героя Іллі Третяка. Хлопець став частиною українського війська ще у 2019 році. Мама полеглого героя, Юлія, розповідає: службу за контрактом хлопець обрав сам — підписав контракт на військову службу у лавах 24 окремої механізованої бригади імені короля Данила.

Зустрів повномасштабне вторгнення Ілля у Луганській області, під містом Золоте. Мама полеглого старшого солдата розповідає, там точилися тяжкі бої, втім військові були налаштовані стояти до останнього патрона. Далі був миколаївський напрямок, де хло-

пець опановував нову сучасну техніку, бо добре знав іноземні мови.

Юлія Третяк каже, її син освоїв кулемет, снайперську гвинтівку, працював наводником. Крім того, вже за часів повномасштабного вторгнення сам вивчив ази тактичної медицини.

Пані Юлія розповідає, син ніколи не сумнівався у тому, де має бути. Хвилювався, що якщо не захищатиме Україну, завтра російські війська будуть під ворітьми його родини.

За два тижні до загибелі хлопця запропонували поїхати на навчання до Великобританії, втім Ілля відмовився: «Сказав, що він потрібен тут, що потрібен своїм хлопцям на фронті».

5 вересня 2022 року Ілля Третяк загинув від уламкового поранення на Миколаївщині, під селом Тернові Поди.

Пам'яті Іллі Третяка

Мати полеглого героя каже, коли дізналася про ініціативу щодо перейменування вулиці, на якій фактично виріс її син, не одразу змирилася з цією думкою.

— **Я не хотіла,** щоб витрачалися на перейменування кошти з міського бюджету, бо зараз найбільша фінансова підтримка потрібна нашим захисникам. Так з'явилася ініціатива — усе тут робити за кошти громади. Ми збудували майданчик, висадили цілу алею дерев, встановили сучасне освітлення, яке працює від сонячних батарей. На-

віть нові таблички з назвою вулиці повісили тут за кошти громади, — розповідає Юлія Третяк.

Нині на дитячий майданчик, який знаходиться у селі Соснівка, ідуть діти звідусіль.

Мама полеглого солдата каже, все тому, що майданчик відрізняється від інших. Цьогоріч, до свят, з'явилася ідея прикрасити вулицю вогнями та відкрити виставку просто неба дитячих листів із побажаннями.

Починається експозиція з дитячих листів Іллі Третяка. Закінчується — листами та малюнками малечі, яка з радістю відвідує цей майданчик зараз.

— **Тут зібрані листи нинішніх дітей.** Їхні бажання нас колись здивують своїм змістом. Окрім солодоців та іграшок, вони усі хочуть, щоб скінчилася війна. Вони хочуть миру, вони хочуть, щоб росіяни пішли геть, хочуть ходити до школи, хочуть мати дах над головою, — каже Юлія Третяк.

Жінка розповідає, мешканці вулиці Іллі Третяка самі виступають з ініціативами, постійно прагнуть втілити тут нові ідеї.

— **Я думаю,** це вдячність хлопця, який у 22 роки поклав життя, за Кременчук зокрема. Вулиця відрізняється від інших, мабуть, ще й тим, що тут живуть особливі люди, які завжди піклувалися про це місце.

Роксолана ЖУКОВА

Мільйони готівки, авто та годинник

Що задекларував народний депутат від Кременчука Юрій Шаповалов

Наприкінці 2023 року народний депутат від Кременчука Юрій Шаповалов, член депутатської групи "За майбутнє", оприлюднив свою декларацію за 2021 рік. Тож на які статки жив нардеп за рік до початку повномасштабної війни?

У своїй декларації Шаповалов вказав дружину Євгенію та двох синів — Марка і Данила.

Нерухомість

Юрій Шаповалов задекларував три земельні ділянки загальною площею майже 4 тис м². Частина з них належить його дружині — Євгенії Шаповаловій, земля розташована у місті Березань під Києвом.

Одну з ділянок орендує сам нардеп, але вже у Кременчуці, загальною площею у 2484 м². Вартість землі оцінюють у понад 8 млн грн.

Станом на 2021 рік Юрій Шаповалов орендував у Кременчуці приміщення під громадську приймальню народного депутата та службові приміщення. Зокрема, останнє з переліченого Шаповалов орендував у фірми, власницею якої є його сестра Ірина Мовчан, яка є матір'ю Олексія Мовчана, народного депутата від округу №150 (Кременчуцький район), члена фракції «Слуга Народу».

Нині громадська приймальня в Кременчуці не діє, приміщення здається в оренду.

Сім'я нардепа проживає у квартирі його матері, Лідії Шаповалової. Нерухомість розташована у Кременчуці, має площу 91,5 м².

Юрій Шаповалов також орендував житловий будинок у Кременчуці площею понад 279 м² у приватного підприємства «Апілак». Керує підприємством Ірина Мовчан. Дружина депутата, Євгенія, орендує приміщення загальною площею 283 м² у товариства з обмеженою відповідальністю «Олтекс», власницею якого є мати нардепа, Лідія Шаповалова.

Вартість нерухомості оцінюють у 388 тисяч гривень.

Цінне майно

Юрій Шаповалов задекларував годинник від швейцарського виробника Breguet. Його вартість не вказана, також невідомо конкретно його модель. Годинник належить Євгенії Шаповаловій.

В Україні ціни на такі годинники стартують від 6 тисяч доларів, подекуди вартість деяких моделей сягає понад 8 млн грн.

Дружина нардепа Шаповалова — Євгенія красується на рекламі в бокалі з під шампанського

Транспорт

Юрій Шаповалов задекларував три автівки:

- AUDI A6 2015 року випуску за понад 1 млн грн,
- BMW X7 M50i/G07 2019 року випуску за понад 3 млн грн,
- BMW 520d xDrive/G30 також 2019 року випуску за майже 1,5 млн грн.

Усіма авто володіє сам нардеп.

Бізнес

Як раніше писало «Чесно», Юрій Шаповалов є одним із кінцевих бенефіціарів приватного підприємства «ТОМС», що торгує побутовою електротехнікою. Це його спільний бізнес із керівниками групи компаній «Фокстрот» Геннадієм Виходцевим та Валерієм Маковецьким (до обрання нардепом Шаповалов був директором регіонального представництва цієї мережі).

Корпоративні права в ПП «ТОМС» депутат передав ФОП Мовчан Ірина. На неї ж Шаповалов «переписав» ще одне своє підприємство — «Фокстрот-Сервіс» (опікувалося здаванням у найм нерухомості нежитлового призначення), котре з березня 2014 року перебуває в стані ліквідації за рішенням суду, вказували у «Чесно».

Наразі, за даними відкритих джерел, а ні у «ТОМС», а ні у «Фокстрот-Сервіс» безпосередньо Ірина Мовчан не фігурує.

Євгенія Шаповалова станом на 2021 рік володіє товариством з обмеженою відповідальністю «Кіноплекс» на вул. Соборній, 21, у торговельному центрі «Галактика».

Відомо, що основною діяльністю підприємства, як вказано у Youcontrol, є ресторанний бізнес, надання послуг мобільного харчування. Сьогодні дружина нардепа володіє рестораном «Sweetlo».

Доходи та подарунки

За 2021 рік Юрій Шаповалов отримав зарплату у розмірі 513 тисяч 212 грн, працюючи в управлінні справами апарату Верховної Ради України.

Дружина депутата Євгенія від підприємницької діяльності заробила понад 5 млн грн.

Грошові активи

Станом на 2021 рік у готівці нардеп тримав 1 млн 620 тисяч доларів та понад 15 мільйонів гривень.

На банківських рахунках Шаповалов мав понад 725 тисяч гривень та понад 600 євро.

Євгенія Шаповалова у готівці мала 899 тисяч гривень та понад 176 тисяч гривень на банківському рахунку.

Тетяна КРИНИЧКА

Чи готові Пункти незламності Кременчука приймати людей

Через збільшення кількості ворожих обстрілів міст України начальник Полтавської обласної військової адміністрації Філіп Пронін ініціював перевірку Пунктів незламності області. Минулого тижня на брифінгу очільник Кременчуцької РВА Олег Леднік відвідував, що усі 133 Пункти незламності району готові приймати людей у разі потреби

Він зазначив, що усі Пункти незламності перевірені — вони повністю обладнані та мають опалення, автономні джерела електроенергії, запаси води, медикаментів, інтернет-зв'язок.

— Лише один Пункт незламності не має інтернет-зв'язку через технічні причини, але ми цю проблему розв'язуємо, — заявив Олег Леднік.

«Кременчуцький ТелеграфЪ» відвідав кілька Пунктів незламності у центральній частині міста, аби перевірити, чи дійсно вони усім забезпечені та готові приймати людей у разі потреби.

Першим перевірили Пункт незламності, що знаходиться у приміщенні ДЮСШ №1.

— Розраховане приміщення десь на 25 осіб. Все оснащено відповідно до актів та вимог. Генератор знаходиться в іншому приміщенні: для зручності в Пункт незламності виведені електричні подовжувачі. Є

вказівники, де саме знаходиться Пункт незламності. Працює Wi-Fi, є аптечка, туалет, питна та технічна вода, буржуйка та запас дров, а також паливо для роботи генератора, — розповідає директор спортивної школи Олександр Мазур.

Наступним за нашим маршрутом був Пункт незламності на Небесної Сотні, 32. Втім, потрапити всередину нам не вдалося — Пункт був зачинений.

Ми спробували зв'язатися з відповідальною особою за телефоном, вказаним на дверях приміщення, однак відповіді не отримали.

Ще один Пункт незламності — що на площі Незалежності. На місці чергували надзвичайники.

Як нам вдалося з'ясувати, тут та на Молодіжному, біля Палацу культури «Нафтохімік», чергують фахівці у цілодобовому режимі. Самі ж Пункти забезпечені усім необхідним.

— У нас на балансі Державної служби надзвичайних ситуацій у кожному підрозділі знаходяться стаціонарні Пункти незламності, тобто в кожній пожежній частині. На балансі маємо два пересувні пункти

незламності, які розташовані біля РВА та на Молодіжному, біля Палацу культури «Нафтохімік». Крім цього, ми маємо два мобільні Пункти на базі авто ЗІЛ-131. У нас є відповідальна особа за Пункти незламності, яка перевіряє їх, — розповідає очільник Кременчуцького районного управління ГУ ДСНС України у Полтавській області Олексій Стеценко.

Інші Пункти незламності, якими опікується місто та район, теж готові приймати людей, продовжує Олексій Стеценко.

— У Пунктах незламності, які знаходяться в інших міських закладах, є відповідальні особи. Наскільки мені відомо, вони також укомплектовані й готові за необхідності прийняти людей, — говорить Олексій Стеценко.

Ознайомитися з переліком пунктів Незламності у Кременчуці та районі можна на нашому сайті. В чатботі Телеграм проекту Пункт незламності.

Також інформацію по районах можна знайти на офіційному сайті Полтавської ОВА.

Роксолана ЖУКОВА

Нові-старі вулиці Чередників

На чю честь їх перейменовували

З агалом з початку декомунізації у Кременчуці з'явилося понад 200 нових імен та назв, присвячених певним подіям. Частина з них перейменовували у 2016 році. З початком повномасштабної війни на нас чекало друге «велике перейменування»

«Кременчуцький ТелеграфЪ» продовжує серію публікацій про нові назви вулиць Кременчука

Вул. Сержанта Мельничука

(вул. Чкалова)

Сержант, командир 2 відділення розвідувального взводу загинув на Донеччині, у Бахмутському районі, під час обстрілу у жовтні 2022 року. Сергій Мельничук не дожив до свого

45-річчя лише два тижні. Сергій із позивним «Бугор» був, як гора — його важко було переконати у чомусь, його просто так не обійти: тільки через нього лізти. Отримуючи якусь команду, він виконував її на всі 150% — так описують загиблого героя його побратими. Він був завжди за справедливість. Завжди був надійним. На службу призвався ще з початку російсько-української війни. З початку повномасштабної війни Сергій був командиром групи швидкого реагування «ГРОМ».

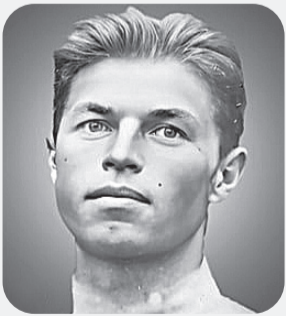

Вул. Юрія Руфа

(вул. Леонова)

Український письменник, львів'янин, який загинув у боях у Попаєній на Луганщині. У перший день війни він вступив до лав 24-ї окремої механізованої бригади ЗСУ. А вже за 10 днів відбувся його перший

у житті бій. Там і обірвалося життя письменника, який розповідав, яким має бути справжній українець. Юрій Руф відомий критичними поглядами на традиційну українську поезію, де, за його словами, українців переважно зображують бідними і нещасними. Така поезія занижує самооцінку та почуття національної гордості. Тому Юрій Руф вважав свою поезію одним із видів поетичної пропаганди патріотизму. Він пропагував поетичні рядки, спрямовані на підвищення бойового духу. Серед публікацій: «Багряна лірика» (2012), «Час Революції» (2014), «На зламі епох» (2015). Поезію Юрія включали до українських сучасних націоналістичних поетичних збірок «Голос крові» (2013) і «Відлуння свинцевих громовиць» (2015).

Пров. Дмитра Барковського

(вул. Глінки)

«У кімнаті допитів на підлозі були заюшені кров'ю рештки вишитої сорочки та розкидані вибиті зуби». Так загинув очільник кременчуцького краєзнавчого

музею, учасник підпілля ОУН. Барковський закінчив Кременчуцький педагогічний технікум і почав учителювати, пізніше, через переслідування владою націоналістів, виїхав на Донбас. У середині 1930-х років із родиною переїхав у Кременчук до батька, який усе своє життя працював на міській пошті. Спочатку Дмитро Барковський викладав українську мову і літературу в Садках, підготував оригінальну українську абетку, а пізніше перейшов працювати до Кременчуцького краєзнавчого музею, де був спочатку директором, а потім науковим співробітником. Дописував у газету «Дніпровська хвиля». Під час німецької окупації почалися арешти націоналістів, Барковського забрали на допит. Як згадують очевидці, Барковського та його товаришів не планували звільняти: їх так сильно били, що вони лежали в гестапо у напівмертвому стані.

Вул. Валентини Федько

(вул. Лізи Чайкіної)

Відома кременчуцька лікарка, яка присвятила медицині 51 рік життя. Спочатку працювала лікарем-педіатром у Кременчуцькій дитячій лікарні, а під час Другої світової війни лікарку евакуювали до Казахської РСР, де вона працювала ордина-

тором дитячої лікарні міста Уральськ Західно-Казахстанської області. У 1944 році Валентина повернулася до рідного міста та очолила Кременчуцьку дитячу лікарню. Водночас працювала лікарем Будинку дитини, міським педіатром. Понад 20 років очолювала Кременчуцьке медичне училище. За цей час у навчальному закладі підготували понад три тисячі медичних працівників. Стала автором чотирьох книг з історії медицини Кременчука. Обиралася депутатом міськради. Почесний громадянин Кременчука.

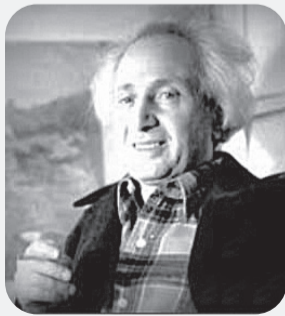

Пров. Уласа Самчука

(пров. Чкалова)

Український письменник, побував у Кременчуці та описав його у своєму творі «На коні вороному»: «За мого там побуту, Кременчук виглядав, як гіркий, старий п'яниця, який тижнями не голився і валявся десь по під парканами. Особливо моторошно виглядав старий, з кольонами

, без вікон і дверей, обідраний собор і до зворушення гротесково розчулювала над Дніпром променада з претенсіями на розкіш, що її презентувало кілька затоптаних клямб, кілька лавок і пара вайлувато виконаних теракотових фігурок фізкультурників. На тлі піврозваленого паркана, за яким стояли древньої дати забудівлі із задивленими в землю вікнами, а за ними, трохи далі, красувалася сіро-бура споруда якоїсь фабрички з задимленим димарем. Зате вельми приємно було оглянути музей міста, приміщення у будові колишньої синагоги із старанно зібраними колекціями експонатів з історії, географії, природознавства, культури... Як також бібліотеку з вражаючою кількістю книжкового багатства, яку тепер очищено від комуністичного намулу, що було зовсім замулюв і забив усе, що було там живого. При бібліотеці була також читальня і також тут працював Театр ім. Тобілевича.» «...А взагалі, відвідини цього міста над Дніпром, дали мені багато для пізнання певних явищ у цьому просторі Європи. Це був центр землі української, географічне її перехрестя... І не лише географічне, а й історичне, расове, психологічне. Тут плекався збірний, синтетичний тип української людини. Тут починалось вийнятово цікаве плято європейської геології й тут також сходились шляхи найрізноманітніших течій мандрівок народів, які лишили по собі не лише могили в землі, але й пам'яткові схрещення тіла й духа на землі. А Україна тут завзятує перець навалі Московії культурою, мовою, традиціями, гідністю».

Вул. Мане-Каца

(вул. Серова)

Художник, народжений у Кременчуці. Він народився в єврейській родині, його батько обіймав скромну посаду шамену у синагозі. Батько хотів, аби його син став рабином, але Мане, який з дитинства закохався у малювання, у 16 років без копійки у кишені полишив

Кременчук. Юний митець спробував поїхати до Миргорода, але там не знайшов потрібної йому атмосфери. У 19 років він приїхав до Парижа, вступивши до Національної школи витончених мистецтв. З початком Першої світової хотів піти на війну, але його не взяли через низький зріст. Під час революції знову повернувся до рідного Кременчука, де викладав у художній студії. Почалися єврейські погроми, і в 1921 році він назавжди покинув наше місто та країну. Під час Другої світової війни митець змінив пензлі на зброю, отримав орден Почесного Легіону у Франції. Потрапив до німецького полону, але зміг втекти та дістатися Америки, де продовжив творчий шлях. Він помер у віці 68 років та заповів свої твори, а також 18 млн доларів Ізраїлю.

Тупик Федіра Жученка

(2-й тупик Чкалова)

Полковник полтавський Війська Запорозького, який мав значний вплив на життя Гетьманщини. Представник старовинного козацького роду

Жученків, із покочаних шляхтичів. На чолі полку брав участь у військовій кампанії Хмельниченка, залишився вірним гетьману після Чуднівської угоди, на відміну від більшості лівобережних полковників восени 1660-го — навесні 1661-го не визнав зверхність над Лівобережжям московського царя О. Михайловича. У 1672 заарештував і відправив до Батурина Івана Сірка, який претендував на гетьманство. Брав участь в обороні Чигирини, був поранений, відзначився під час Кримських походів. Супроводжував Івана Мазепу в поїзді до Москви 1689. Після остаточного усунення з полковництва зберігав вплив на держжиття Гетьманщини. Мазепа «відписав» йому село Жуки на Полтавщині. Його зяті обіймали впливові посади, проте за наказом Мазепи їх стратили.

Проїзд Степана Васильченка

(проїзд Чкалова)

Педагог, поет та прозаїк періоду модернізму, який пропагував українську мову. Він закінчив учительську

семінарію, розпочав свій викладацький шлях, але довго не затримувався в жодному навчальному закладі. Неодноразово йому доводилося конфліктувати з місцевими чиновниками й духовенством, кілька разів його «перекидали» за непокірну вдачу із села в село: Спробував навчання українською мовою у селі Семенівського району, а також написав українськомовну статтю. Але старості села не сподобалося, що учитель пропагує рідну мову, і на Степана Васильченка почали писати доноси. Йому довелося покинути Полтавщину. Невдовзі він потрапив у тюрму через участь у робітничих страйках. Після звільнення йому категорично заборонили вчителювати, проте згодом він повернувся до викладання, а також був відомий своїми творами: на замовлення Симона Петлюри написав оповідання «Про жидка Марчика, бідного кравчика».

Пров. Миклухо-Маклая

(пров. Інтернаціональний)

Відомий мандрівник, людина світу з козацьким корінням. Він вирушив до Іспанії та Португалії, на

Канарські острови, пішки обійшов Марокко, був на узбережжі Червоного моря, на Філіппінах, в Індонезії, Китаї, Австралії, Океанії, на островах Меланезії. Всесвітню славу йому принесла Папуа Нова Гвінея, де він прожив три роки, вивчаючи побут та мови місцевих. Автор близько 160 наукових праць, вперше науково довів, що всі люди, незалежно від раси, однакові. Помер Микола Миклухо-Маклай молодим, йому було неповних 42 роки, у клініці Санкт-Петербурга, до якого мандрівник повернувся майже за рік до того. Змучений численними подорожами та дослідженнями організм вченого дав слабину. Нині існує астероїд 3196 Маклай, а ще прізвище Миклухо-Маклая відзначається у міжнародних наукових назвах виду дерева з істивними плодами з Нової Гвінеї та банана *Musa maclayi*, які він виявив.

«Якщо через мій допис хоча б одна людина щось усвідомить, я готова вивезти купу гейту»

Амбасадорка всього українського Софія Безверха

«Кременчуцький Телеграф» поспілкувався з блогеркою (krarka.krarka), яка своєю діяльністю намагається показати, що українське — це гарно, модно, стильно та на часі. Також дівчина активно розповідає про важливі віхи історії України на широкий загал. Про «лагідну українізацію» та спотворену історію Кременчука — читайте у матеріалі

Дівчина змалечку цікавилася історією свого міста. Після фізико-математичного класу у ліцеї №4 дівчина вступає на спеціальність «літературна творчість» Київського національного університету імені Т. Шевченка. Софія розповідає - українську філологію обирала серцем.

— Я доволі рано почала писати вірші, мала схильність до мов, слова. Пам'ятаю, в школі дали завдання вивчити вірш про якусь стихію, мама мені сказала: «Давай напишемо?». Ми з нею писали вірші на різні теми. Я вже тоді відчувала рідну мову. Вдома завжди була українська. Я закохалася у цю мову, — запевняє дівчина.

Мама Софії Безверхої стала тією важливою людиною, яка допомогла обрати «курс на українізацію» у досить російськомовному місті.

Нині, крім відомих постатей історії України, побуту та традицій нашого народу, Софія Безверха активно досліджує питання становлення Кременчука. Дівчина розповідає, як її бентежила несправедлива прив'язка міста до постаті Катерини II. Хоча місто Кременчук має набагато глибші історичні корені.

— Я згадую легенду про те, як пливають козаки на «Чайках» і в першого козака, який сидить на носі човна, довжелезна палиця, якою він простує дно, аби «Чайка» не наткнулася на кремень, пороги. Він кричить: «Кремень!», а у хвості човна відповідають: «Чув». І так, мовляв, утворилася назва Кременчук. Хоча насправді, з тюркської назва міста перекладається як «фортеця», «укріплення». Тут були укріплення козацького часу. Хоча дата заснування міста 1571 рік, чому ж ми так мало говоримо про нашу

козацьку історію? Цього літа я шукала інформацію про наше місто, і надібрала, що у районі ресторану «Чотири сезони» стояла фортеця, спроектована французьким інженером Гійомом де Бопланом. Було б класно говорити про те, що це місто козацького часу, про те, що у нас ще у 18 столітті тут люди чумакували. Були великі поклади солі у сучасному Крюкові. Це було розвинене місто з козацькою історією, — розповідає Софія Безверха.

За словами дослідниці нашої історії, Московія всі свої сили протягом останніх століть поклала на те, щоб проникнути в усі сфери нашого життя. Кременчуку не пощастило, каже дівчина, саме наше місто «московити зробили своїм форпостом».

— Кременчук став одним із головних міст Новоросії. Сюди приїздило багато російських солдатів, які лікувалися тут у лікарнях. Московити витіснили звідси козацьку пам'ять. Люди зросталися на заводах, фабриках. Українська мова існувала лише у якихось низькосортних постановках чи на домашньому рівні, — говорить Софія.

Ми дуже мало знаємо про своїх пращурів, про те, ким вони були до приходу московитів — продовжує далі амбасадорка. Зараз свою роботу Софія Безверха називає просвітницькою, та, попри гейт, який інколи отримує у відповідь, зупиняється дівчина не збирається.

— Я вишукую інформацію, вигрібаю купу гейту. Але мені «окей», бо я розумію, що якщо навіть одна людина через мій допис усвідомить хоч щось, передасть це своїм дітям чи друзям, і в нашу скарбничку буде плюс одна адекватна людина, то вже заради цього варто працювати, — запевняє Софія.

Ми запитали в амбасадорки усього українського про ставлення до українізації, чи не вичерпався час на «лагідність» у цьому питанні.

— У мене різні реакції на українізацію, бо я, з одного боку, розумію людей, які довгий час жили у московській пропаганді, з іншого — я сама такою була. Але в якийсь момент я зрозуміла, що якщо в Україні не будуть переходити на українську, то у нас є великий шанс перетворитися на Білорусь, де не знають своєї мови, — відповідає дівчина.

Софія Безверха каже, нині українська мова — це мова виживання цілої нації. Лишилося це усвідомити.

— Зараз немає легкого розв'язання цього питання, але якщо ми говоримо про публічні сфери нашого життя, там має бути українська мова. Дуже прикро, коли батьки вдома говорять з дітьми російською, бо тоді ми ростимо ще одне покоління, яке говоритиме російською. З дітей та батьківського виховання, з фільмів та мультиків, із коліскових має починатися та українізація, якої ми прагнемо. Це не простий процес, але можливий, — констатує Софія Безверха.

Роксолана ЖУКОВА

У музеї працює виставка новорічних та різдвяних листівок Володимира Маляренка

У Кременчуцькому краєзнавчому музеї продовжує роботу виставка новорічних та різдвяних листівок 88-річного колекціонера Володимира Маляренка

Чоловік почав збирати свою колекцію у 1964 році, зараз вона містить майже дві з половиною тисячі листівок. На виставці представлена 91 з них.

Особливе місце в експозиції посідають так звані дореволюційні листівки, найстаріша з них датується 1910 роком. Є також екземпляри, які були виготовлені у 1911, 1912, 1913, 1915 і 1918 роках.

Особливу групу складають закордонні листівки, що були привезені з різних країн світу — Болгарії, Італії, Іспанії, Франції, Німеччини, Великої Британії, Греції тощо. Вони є цінним історичним і етнографічним матеріалом для вивчення культурних традицій цих країн.

А найчисленніша група — це листівки радянського періоду, які були виготовле-

ні в різних регіонах колишнього СРСР.

Сам колекціонер каже, що почав збирати свою колекцію випадково — просто залишив на згадку про святкування Нового року свої перші листівки. Він та його дружина — діти війни, щасливого дитинства у них не було, вони не знали, що таке свята.

— Коли я вже після закінчення інституту приїхав до Кременчука, почав по службі їздити у відрядження, бував у багатьох містах,

бачив свята, бачив листівочки й почав їх збирати, — ділиться Володимир Маляренко.

Спочатку їх купував, а потім, коли колеги на заводі дізналися, що Володимир колекціонує листівки, почали йому віддавати.

Так колекція ставала більшою й наразі розрослася до 2500 листівок.

Виставка триває.

Катерина ТУРУБАРА

Філателісти випустили поштівку, присвячену кременчуцькій письменниці

Минулого тижня кременчуцькі філателісти випустили поштівки із зображенням Люсьєни Обревко, кременчуцької письменниці, яка у 2023 році відсвяткувала свій ювілей

Люсьєна Обревко - літераторка, журналістка, редакторка, авторка багатьох видань. Вона одна із засновниць газети Кременчуцької міської ради «Вісник Кременчука», засновниця й редакторка регіональної газети для жінок «Анастасія».

У скарбничці нагород Люсьєни Обревко є почесні грамоти, медалі. Двічі вона отримувала звання «Жінка року» Полтавського обласного конкурсу «Ластівка». Також має почесний знак «За заслуги перед містом».

Тепер Люсьєні Обревко присвятили конверт, який урочисто погасили на центральній пошті міста.

Перше місце - у кременчуцьких боксерів

Кременчуцькі спортсмени вибороли перше місце у відкритому турнірі з боксу, присвяченому пам'яті кременчуцького дитячого хірурга Олександра Баглаєнка. Турнір є щорічним і проводиться наприкінці грудня, починаючи з 2005 року

До змагань долучилися понад 100 спортсменів із Кременчука, Світловодська та Полтави.

Кременчук представляли боксери зі спортивного ліцею ім. Піддубного, спортивного товариства «Колос», спортивних клубів «Спурт», «Старт» та «Легион», Кременчуцької школи олімпійського резерву з боксу та її філії.

За підсумками дводенного турніру, команда із Кременчука виборола перше місце, друге посіли полтавські боксери, а третє — команда зі Світловодська.

Змагання відбувалися у Кременчуцькій міській спеціалізованій дитячо-юнацькій школі олімпійського резерву з боксу за підтримки президента міської Федерації боксу Віталія Марченка.

Головним суддею змагань був майстер спорту міжнародного класу Валерій Бражник.

Тренерка полтавської «Ворскли» стала кращою в Україні

Тренерку полтавської «Ворскли» Наталію Зінченко визначили кращою тренеркою жіночої футбольної команди в Україні. Про це йдеться на сайті Sport Arena

Таке звання Наталія Зінченко здобула за версією Всеукраїнського об'єднання тренерів з футболу. Журі спільно з представниками Комітету жіночого футболу Української асоціації футболу одногосно присудили нагороду наставниці, яка разом із «Ворсклою» у 2023 році виграла чемпіонат та Кубок України.

Таку нагороду тренерка отримує вже вдруге, попереднього разу — у 2021 році.

Хокейний клуб «Кременчук» розірвав контракт із захисником Данилом Бабчуком

Хокейний клуб «Кременчук» розірвав контракт із захисником Данилом Бабчуком. Про це повідомляється у телеграм-каналі Федерації хокею України

Тепер Данило Бабчук - гравець «Київ Кепіталз». Столичний клуб підписав харківського оборонця до кінця сезону після розірвання його контракту «Кременчуком».

У двадцять три роки Данило перейшов до складу срібних призерів чемпіонату України перед початком поточного сезону. У їхньому складі відіграв 15 матчів, у яких віддав дві передачі.

Яна ГУДЗЬ

Юні шахісти змагалися у Горішніх Плавнях

У Горішніх Плавнях проходив новорічний кваліфікаційний турнір із класичних шахів за нормами третього розряду

У змаганнях, що відбулися в міському шаховому клубі, взяли участь десять гравців: два третьорозрядники та вісім учасників із четвертим розрядом.

Чемпіоном новорічного кваліфікаційного турніру з класичних шахів став 14-річний Артем Ступа. Він виконав норматив третього розряду ще раніше (найвищий — перший), і тому був допущений до цього турніру.

Родина Артема Ступи — з Харкова. Після переїзду до Горішніх Плавнів юнак вирішив відвідувати шаховий клуб.

Друге місце посів 12-річний Ілля Радько. На третьому — дев'ятирічний Лев Мітюшин, теж харків'янин.

По завершенню турніру стало відомо, що норми третього розряду виконали троє шахістів. Це Ілля Радько, Лев Мітюшин та Гліб Лайло.

Всі учасники отримали новорічні подарунки від ДЮСШ № 1. Переможцям та призерам вручили грамоти й медалі.

Аліса КОТОВА

ПРОГНОЗ ПОГОДИ В КРЕМЕНЧУЦІ

Четвер, 11 січня		П'ятниця, 12 січня		Субота, 13 січня		Неділя, 14 січня	
MIN	MAX	MIN	MAX	MIN	MAX	MIN	MAX
-2	0	-11	-3	-12	-8	-7	-2
хмарно, сніг		хмарно, сніг		хмарно		хмарно, сніг	

Астропрогноз на 15 – 21 січня

ОВЕН

Ви зможете інтуїтивно зрозуміти, як погоджувати ваші особисті честолюбні задуми з бажаннями оточуючих вас людей. На роботі, можливо, доведеться вирішувати правові і юридичні питання, звертатися до суду.

ТЕЛЕЦЬ

Цього тижня підсвідомо можуть бути знайдені цікаві й оптимальні способи вирішення застарілих проблем. Виявляться корисними поради і рекомендації друзів, з якими вас пов'язують тривалі відносини.

БЛИЗНЮКИ

Можливі незаплановані доходи, проте майже все доведеться витратити на дитей або на підготовку до майбутнього від'їзду у відпустку всією сім'єю.

РАК

У випадку сварки всі ваші спроби примирити конфліктуючі сторони тільки піділлють масло у вогонь. Але на вихідних успіх супроводжуватиме вас на кожному кроці.

ЛЕВ

Цей тиждень зробить подружні відносини гармонійнішими. Виключно плідний час.

ДІВА

Ви станете ще серйознішими і працелюбнішими. Радісним і корисним виявиться спілкування зі старшими родичами, з друзями.

ТЕРЕЗИ

Любовне побачення краще відкласти - ні до чого хорошого воно не призведе. Протягом тижня слід уникати категоричності думок й індивідуальної роботи, що вимагає зосередженості.

СКОРПІОН

Не виключено, що вас розчарують дії близьких людей. Вірогідні зустрічі з впливовими людьми в незвичайних місцях.

СТРЕЛЕЦЬ

Швидше за все, саме цей період дозволить вам дійти згоди з партнером або знайти мир у душі. Вплив планет нейтральний - можна займатися своїм здоров'ям, господарськими справами.

КОЗЕРІГ

Ви зможете розраховувати на допомогу своєї «другої половини». Дотримуйтеся в усьому міри, особливо це стосується гострого і солоного. В голову прийдуть плідні ідеї.

ВОДОЛІЙ

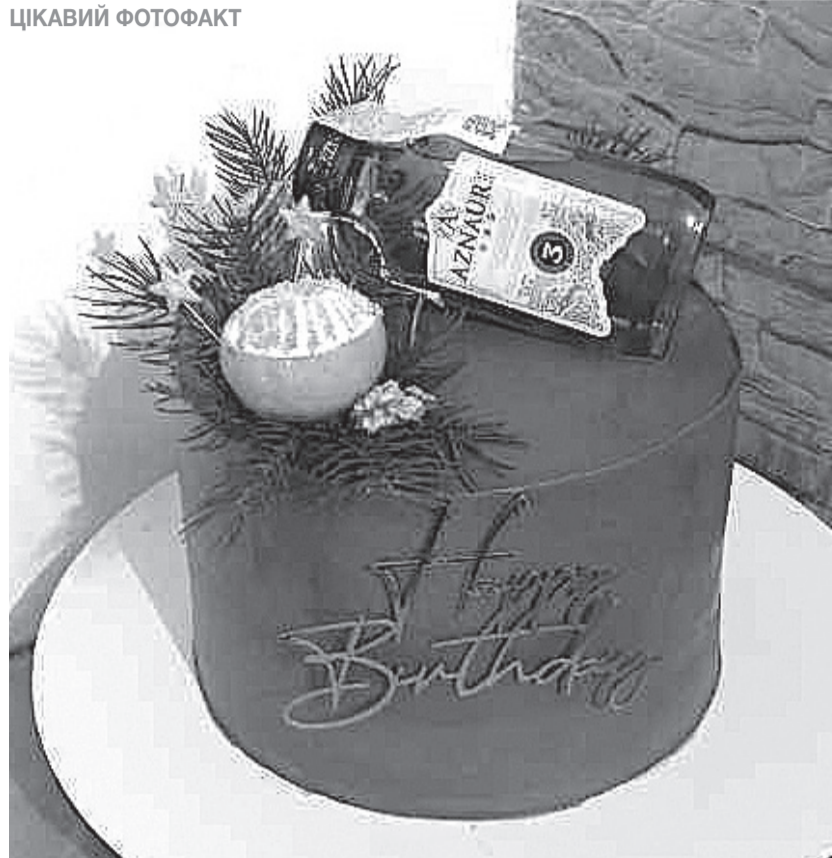
Напружена домашня атмосфера спонукає вас провести час у товаристві друзів. Не призначайте на цей період ділові переговори.

РИБИ

Не варто гарячкувати і хвилюватися, інакше не уникнути сумного результату. Того, хто не замислюється про далекі труднощі, підстерігають близькі неприємності.

ЦІКАВИЙ ФОТОФАКТ

Торт «happy birthday» з коньяком

Духовенство УПЦ провело благодійну акцію до Різдва

5 січня духовенство Української православної церкви (московського патріархату) у Лохвиці провело благодійну акцію — вірянам Благовіщенської церкви надали допомогу. На сайті Кременчуцької єпархії опублікували фотографії з акції — окрім продуктивних наборів, вірянам також подарували торт із написом happy birthday, прикрашений пляшкою коньяку.

«Отець Михайл відвідав нужденних, вручив їм у подарунок продуктові набори, побажав міцності християнського духу, сповненого палкої любові до Богомладенця та всього світу, здоров'я душевного та тілесного», — йдеться у повідомленні на сайті.

Зазначено, що продуктові набори подарували з нагоди Різдва, яке святкується 7 січня за старим календарем.

РЕЦЕПТ ТИЖНЯ

Приголомшливий десерт без випічки з горіхами і чорносливом

Такий торт готується елементарно. А його ніжний смак сподобається кожному. Приготування не відбере багато часу, бо десерт не треба випікати

Складові:

- 300 г цукрового печива
- півлітра сметани
- 100 мл молока
- 30 г цукрової пудри
- 10 г ванільного цукру
- 200 г чорносливу
- 150 г волоських горіхів.

Чорнослив миємо під гарячою водою і даємо йому час обсохнути. Кожне печиво вмочаємо в молоко і викладаємо у форму. Це буде основа десерту.

У сметану всипаємо пудру, ванільний цукор і збиваємо, доки не отримаємо консистенцію крему. Змашуємо збитою масою печиво. Багато цукру не додавайте в крем, адже печиво саме по собі солодке.

Обсмажуємо горішки на сковорідці, дробимо їх і викладаємо на печиво з кремом.

Чорнослив ріжемо на шматочки і викладаємо на горіхи.

Потім йдуть такі шари: печиво, крем, горіхи, чорнослив, крем, печиво і знову крем.

Прикрашаємо горішками з чорносливом.

Якщо ви любите тверді горіхи, то можете їсти торт одразу, а якщо вам більше подобаються м'які, то нехай торт трохи постоїть, щоб просочився.

ЧИ ЗНАЄТЕ ВИ, ЩО...

...Людський піт часто буває жовтого або прозорого кольору, в той час як бегемот має червоний колір цих виділень. Така його особливість обумовлена необхідністю захищати тіло від постійного впливу сонячних променів.

...У зв'язку з тим, що сучасна молодь, діти і навіть люди шанобливого віку стали проводити надто багато часу в Інтернеті, зокрема в різних соціальних мережах, психологи виділили новий тип психічного розладу, який так і назвали «Залежність від соціальних мереж».

КНИГИ

Втрачена пам'ять, вихід із зони комфорту та стосунки на відстані

Спеціально для читачів «Телеграфа» бібліотекар відділу абонементу філії №2 Кременчуцької міської публічної бібліотеки Наталія Манжелівська підготувала чергову добірку книжок

Сара Джио «Усі квіти Парижа»

Керолайн прокидається в паризькій лікарні, нічого не пам'ятаючи про своє минуле, із подивом дізнається, що жила нецікавим життям у просторій квартирі на березі Сени. Пам'ять повільно повертається, але вона не може позбутися відчуття, що їй загрожує небезпека.

В одній із шафок Керолайн знаходить листи жінки з 1943 року. Їх авторка Селін — молода вдова, яка жила в окупованому нацистами Парижі.

У цих листах — історія непростого життя, сповненого страху смерті, історія вибору, на який колись зважилась Селін заради порятунку найдорожчої людини у своєму житті...

Делія Овенс

«Там, де співають раки»

Кая все життя спостерігає за безкраїми луками на узбережжі — маршами. Вона самотня посеред цієї дикої природи, їй доводиться в усьому покладатися лише на себе.

Побоюючись, що її знову покинуть, Кая не підпускає до себе нікого й ховається від проблем, як це роблять раки, за якими вона любить спостерігати.

Та на все свій час, і одного разу дівчина розуміє, що ладна розділити з кимось свій закритий від сторонніх очей світ.

Цей роман про вихід із зони комфорту, пошук одностороннього і дорослішання без втрати власної особистості, хай би якої думки про це було оточення.

Дженні Колган «Різдво в «Капкейк-кафе»»

Іссі Рендал, жвава засновниця «Капкейк-кафе», знайшла кохання і, здавалося б, тепер усі прикраси позаду.

Наближається Різдво — час чудес, теплих обіймів і гарячих напоїв. Однак її колежанки Перл і Керолайн не надто радіють святку, а коханий Остін раптом їде у відрядження до Нью-Йорка.

Тепер Іссі стикається зі справжнім випробуванням — стосунками на відстані.

Дарія ЗГУРА

ТОСТ

- Можна мати в житті все: любов, гроші, багатство, будинки і машини. Це все тимчасове. Але якщо в душі немає гармонії, то неможливо стати щасливою людиною. Бажаю вам знайти душевну рівновагу, досягти гармонії і спокійно насолоджуватися життям!

ПРИТЧА

Як добро завжди сторицею вертається

Пішов раз лев на лови й зустрів мишку. Хотів її було з'їсти, вже й лапою навіть надушив. А мишка й каже йому:

— Ой, леве, могутній владарю! Не їж мене, змилюйся наді мною, бідною, маленькою мишкою! Я тобі за те в пригоді стану!

Засміявся лев:

— Ти мені в пригоді станеш? Якесь нещасна мишка — мені, цареві над звірями, у пригоді можеш стати? У якій же це пригоді?

— А хто може тебе знати, — каже мишка. — Тільки благаю я тебе — змилюйся наді мною!..

Зглянувся лев, відпустив мишку. Подякувала вона й побігла швиденько до своєї нірки.

Коли це незабаром попався лев у тенета (сітка для ловлі звірів, птахів). Б'ється, сердешний, борсається в тенетах, нічого не зробить — ще гірше заплутався в сітку. Аж де не взялась мишка — одну петельку перегризла, другу... Як заходилася (почала швидко робити), то таку дірку в тенетах зробила, що й лев виліз! Тоді мишка й каже левові:

— А що, бачиш, і я, маленька мишка, тобі в пригоді стала!

— Бачу, — каже лев, — віддячила ти мені й навчила мене! Спасибі тобі. Я бачу, що добро, зроблене комусь, сторицею (у сто разів більше) вертається.